

Evangelí del divendres de la setmana VI de durant l'any: parlar amb Déu

“Què en treu l'home de guanyar tot el món si perd la vida?” És en la pregària on encaminem les nostres accions cap al fi últim i on podem ajudar moltes persones a trobar Déu en les activitats quotidianes.

Evangelí (Mc 8, 34 – 9, 1)

Llavors va cridar la gent i els seus deixebles i els digué:

—Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà. Què en treu l'home de guanyar tot el món si perd la vida? Què no donaria l'home a canvi de la seva vida? Si algú s'avergonyeix de mi i de les meves paraules davant aquesta generació adúltera i pecadora, també el Fill de l'home s'avergonyirà d'ell quan vindrà amb els sants àngels en la glòria del seu Pare.

I afegia:

—En veritat us dic que alguns dels qui són aquí no moriran sense haver vist arribar amb poder el Regne de Déu.

.....

Comentari

A l'evangeli d'avui Jesús ens recorda que hem de buscar allò que realment dona sentit a la nostra vida i accions. Sant Josepmaria escrivia: “Quin profit en treu, l’home, de tot allò que pobla la terra, de totes les ambicions de la intel·ligència i de la voluntat? Què val això, si tot s’acaba, tot s’esfondra, si són bambolines de teatre totes les riqueses d’aquest món terrenal; si després és l’eternitat per sempre, per sempre, per sempre? (...). Menteixen els homes quan diuen per sempre en coses temporals. Tan sols és veritat, amb una veritat total, el per sempre de cara a Déu; i així és com tu has de viure, amb una fe que t’ajudi a sentir sabors de mel, dolçors de cel, en pensar en l’eternitat que de debò és per sempre”[1].

Moltes persones caminen pels senders de la vida sense considerar el destí etern. Moltes altres coses ocupen el seu temps sense preguntar-se sobre les qüestions més

importants de la vida. Tu i jo, podem caminar per la vida sense rumb clar, entretinguts amb múltiples tasques. Tot cristià ha de fer un esforç per conèixer la dignitat i la felicitat sense límit a les que Déu el crida. No podem caminar per la vida com a indiferents davant la nostra veritat més profunda.

És per això que la pregària es mostra com una eina fonamental: aturar-se a parlar amb Déu, cara a cara. En la pregària encaminem les nostres accions al fi últim, el cel. També amb la pregària ajudem a trobar Déu en les activitats quotidianes a moltes persones que avancen pel món com caminants errants.

Com a cristians, tu i jo estem cridats a despertar les consciències de les persones, mostrar-los la més gran felicitat a què han estat convocats.

La fi de tot ésser humà és assolir la felicitat. La felicitat no s'aconsegueix

quan es busca sempre allò que sembla més còmode i desitjable, sinó quan s'estima decididament, encara que l'amor comporti sacrifici. “El que cal per aconseguir la felicitat, no és una vida còmoda, sinó un cor enamorat”[2], deia sant Josepmaria. “Per això, m’agrada de demanar a Jesús, per a mi: Senyor, cap dia sense creu! Així, amb la gràcia divina, es reforçarà el nostre caràcter, i farem de punt de suport al nostre Déu, per damunt de les nostres misèries personals”[3].

[1] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 200.

[2] Sant Josepmaria, *Solc*, n. 795.

[3] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 216.

Pablo Erdozain // John
Shepherd - Getty Images
Signature

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-
divendres-de-la-setmana-vi-de-durant-
lany-parlar-amb-deu/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-divendres-de-la-setmana-vi-de-durant-lany-parlar-amb-deu/) (23/04/2025)